ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 2 JULI 1969 [1]

R. F. Renckens tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 27-68

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Rationalisatie der diensten ingevolge het Fusieverdrag — Bevoegdheden van de Commissie*
   (Verordening no. 259/68 van de Raad, art. 4)
2. *Ambtenaren — Nadelig besluit — Motivering — Omvang daarvan*
   (Statuut van de ambtenaren der E.G.K.S., art. 25)
3. *Ambtenaren — Besluiten betreffende de ambtenaren — Rechterlijke beoordeling — De daaraan gestelde grenzen*

1. De Raad heeft door aan de Commissie bevoegdheid te verlenen om, met name krachtens artikel 4 der verordening no. 259/68, de individuele maatregelen tot beëindiging van de dienst als gevolg van de rationalisatie en de vermindering van de personeelssterkte te nemen, aan de Commissie geen verordenende bevoegdheden gedelegeerd, doch haar de concrete toepassing opgedragen van de regels die hij — binnen de grenzen der hem door het Verdrag toegekende bevoegdheden — bij deze verordening heeft gegeven.

2. Aan het vereiste om een nadelig besluit met redenen te omkleden is voldaan wanneer op duidelijke en ondubbelzinnige wijze blijkt van de gronden waarop de handeling berust; van het Bestuur mag niet worden geëist, dat het bovendien nader zal verklaren hoe het de betrokkene beoordeelde in verhouding tot elk der overige ambtenaren van zijn rang die niet door dezelfde maatregel werden getroffen.

3. Zo het Hof zijn waardeoordeel al niet mag stellen in de plaats van dat der Commissie, is het niettemin wél bevoegd om te onderzoeken of het besluit tot beëindiging van de dienst werd genomen rekening houdende met de in artikel 4 van verordening no. 259/68 opgesomde criteria en met het oog op een rationalisatie der diensten.

In de zaak 27-68

REINALDUS RENCKENS, ambtenaar van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg, Route d'Arlon 78, vertegenwoordigd en bijgestaan door mr. J. Putzeys,

1 — Procestaal : Nederlands.

advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg aan de rue Philippe II, 34, ten kantore van de advocaat mr. E. Arendt,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur, mr. L. de la Fontaine, bijgestaan door mr. H. Ph. Visser 't Hooft, lid van de juridische dienst van de Commissie, ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg aan de Boulevard Royal 4, ten kantore van mr. E. Reuter, juridisch adviseur van de Commissie,

verweerster,

betreffende :

a) de nietigverklaring van het besluit van 26 juni 1968 houdende beëindiging van de dienst van verzoeker;

b) de nietigverklaring van de stilzwijgende afwijzing van de klacht die verzoeker overeenkomstig artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen op 15 juli 1968 heeft ingediend tegen de beschikking van 26 juni 1968, alsmede van de afwijzing van zijn sollicitatie naar de vacante post bij het Voorlichtingsbureau te 's-Gravenhage;

c) de nietigverklaring van de uitdrukkelijke afwijzing van bovengenoemde klacht bij brief van de Voorzitter van de Commissie van 31 oktober 1968, wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

samengesteld als volgt : J. Mertens de Wilmars, Kamerpresident (Rapporteur), A. M. Donner en R. Monaco, Rechters, K. Roemer, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte, Griffier, het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — De aan het geding ten grondslag liggende feiten en het procesverloop

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten en het procesverloop als volgt kunnen worden samengevat;

Verzoeker trad op 17 mei 1953 in dienst bij de Hoge Autoriteit. Ten tijde van de feiten, welke tot het onderhavige geding hebben geleid, bekleedde hij bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen de functie van raadsadviseur, rang A 3, Directoraat-Generaal Pers en Voorlichting, met standplaats Luxemburg.

Bij brief van 22 mei 1968 deelde de Voorzitter van de Commissie verzoeker mede, dat hij, in verband met de rationalisatie der diensten, op de lijst was geplaatst van de ambtenaren ten aanzien van wie de Commissie voornemens was een maatregel tot beëindiging van de dienst te nemen als bedoeld in artikel 4 der verordening van de Raad no. 259/68.

In zijn schrijven van 14 juni 1968 (bijlage II tot het verzoekschrift) aan de Voorzitter van de Commissie zette verzoeker zijn grieven tegen de plaatsing op voornoemde lijst uiteen en wees hij in het bijzonder op het feit, dat te 's-Gravenhage een post vacant was, gelijkwaardig met die welke hij te Luxemburg bekleedde.

Op 24 juni 1968 wendde verzoeker zich andermaal met een brief tot de Voorzitter van de Commissie waarbij hij subsidiair verzocht om tewerkstelling op een post A 5 - A 4 die spoedig open zou komen bij het Bureau van de Woordvoerder te Brussel (bijlage IV tot het verzoekschrift).

Op 26 juni 1968 nam de Commissie in haar 42ste bijeenkomst ten aanzien van verzoeker een besluit tot beëindiging van de dienst, zulks met ingang van 1 oktober 1968, en deed hem daarvan bericht bij brief van 28 juni daaropvolgende (bijlage V tot het verzoekschrift).

Tegen dit besluit stelde verzoeker op 15 juli langs hiërarchieke weg beroep in. Daarbij verklaarde hij andermaal overtuigd te zijn, dat hij aan de eisen voor benoeming op de vacante post te 's-Gravenhage voldoet en bestreed hij de motivering van het besluit tot beëindiging van de dienst. Hij wees met name op het feit, dat hem eind 1967 zou zijn gevraagd, of hij deze post zou aanvaarden. Hij had hierop bevestigend geantwoord en zou nadien zelfs met een lid van de Commissie de bij het Bureau te 's-Gravenhage te volgen werkmethoden hebben besproken.

Bedoelde post te 's-Gravenhage werd op 17 oktober 1968 vacant verklaard. Op 31 oktober 1968 wees de Commissie verzoekers klacht uitdrukkelijk af en stelde daartoe, dat de litigieuze maatregel was genomen rekening houdend met alle in aanmerking komende gegevens: bekwaamheid, rendement en gedrag in de dienst, gezinsomstandigheden en de anciënniteit van alle ambtenaren van dezelfde rang (bijlage VIII tot het verzoekschrift).

Het verzoekschrift werd op 13 november 1968 ter Griffie gedeponeerd.

Bij afzonderlijke akte van diezelfde dag vorderde verzoeker schorsing van de tenuitvoerlegging respectievelijk opschorting der bestreden besluiten.

Bij beschikking van 15 december 1968 werden deze vorderingen afgewezen.

De memories van partijen werden tijdig ingediend en het proces heeft het normale verloop gevolgd.

In zijn bijeenkomst van 14 april 1969 heeft het Hof (Eerste Kamer), gehoord het voorlopig rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder voorafgaande instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Ter terechtzitting van 30 april 1969 werden partijen in hun pleidooien gehoord.

De Advocaat-Generaal heeft conclusie genomen ter terechtzitting van 4 juni 1969.

II — De conclusies van partijen

1. *Verzoeker* concludeert, dat het den Hove behage:
   1. „het beroep tot nietigverklaring ontvankelijk te verklaren;
   2. ten principale : de bestreden handelingen te vernietigen; mitsdien voor recht te verklaren, dat verzoeker steeds ambtenaar is gebleven van de Europese Gemeenschappen; te bevelen dat zijn statutaire en geldelijke situatie naar behoren door de Commissie zal worden rechtgezet;
   3. verweerster in de kosten te veroordelen."
2. *Verweerster* concludeert, dat het den Hove behage: „het door de Heer Renckens ingestelde beroep tot nietigverklaring als zijnde ongegrond te verwerpen; kosten rechtens".

III — De middelen en argumenten van partijen

A — Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Verweerster betwist de ontvankelijkheid van het beroep niet.

B — Ten principale

1 — Het eerste middel

Verzoeker stelt dat het op 26 juni 1968 te zijnen aanzien genomen besluit tot beëindiging van de dienst, onregelmatig is, daar de Commissie tot zodanige maatregel niet bevoegd is, zulks niettegenstaande het haar door de Raad verstrekte — overigens niet geldige — mandaat.

Bijlage I tot het Fusieverdrag verleent aan de Commissie mandaat om haar diensten te rationaliseren.

Daar de Commissie volgens artikel 9, tweede lid, van het Fusieverdrag de voorheen met name aan de Hoge Autoriteit verleende algemene en bijzondere bevoegdheden overeenkomstig de bepalingen van de Verdragen uitoefent, kon haar door de gevolmachtigden der Lid-Staten, die voornoemd Protocol ondertekend hadden, geen mandaten worden gegeven welke niet in bedoeld Verdrag waren voorzien.

Door aan de Commissie de bevoegdheid te verlenen om, al ware het slechts bij wege van tijdelijke maatregelen, het door de Ministerraad opgestelde Statuut te wijzigen, zouden de gevolmachtigden der Lid-Staten tot een delegatie van bevoegdheden zijn overgegaan welke een wijziging der Verdragen impliceert, een wijziging welke slechts uitdrukkelijk door de Hoge Verdragsluitende Partijen overeengekomen had kunnen worden.

De Raad mocht niet onder voorwendsel van een onregelmatige delegatie door middel van de verordening no. 259/68 de Commissie machtigen om van het Statuut afwijkende maatregelen te nemen ten aanzien van personeelsleden die niet op voorhand krachtens objectieve en onpersoonlijke normen waren aangeduid. Afwijkende toepassing van een Statuut staat immers gelijk met wijziging daarvan.

Verweerster antwoordt, dat het aan de Commissie in bijlage I tot de Slotakte van de Conferentie van Brussel verstrekte mandaat inhoudt, dat de Commissie in het kader van haar verantwoordelijkheden zekere maatregelen moet nemen; deze verantwoordelijkheden werden gepreciseerd in de verordening no. 259-68 waarbij op grond van artikel 24 van het Fusieverdrag het nieuwe gemeenschappelijke Statuut voor de ambtenaren der drie Gemeenschappen werd vastgesteld.

De door verzoeker ontwikkelde stelling inzake de geldigheid van het aan de Commissie verstrekte mandaat is in casu niet ontvankelijk, daar het bestreden besluit uitsluitend krachtens verordening no. 259-68 werd genomen.

De geldigheid van bedoelde verordening kan voorts niet worden ontkend met een betwisting van de regelmatigheid van voornoemd mandaat.

Verordening no. 259-68 vloeit immers voort uit artikel 24 van het Fusieverdrag, overeenkomstig hetwelk het terzake bevoegde orgaan, namelijk de Raad, haar heeft opgesteld.

Genoemde verordening en meer in het bijzonder hoofdstuk II, machtigt de Commissie geenszins tot het nemen van maatregelen welke, substantieel, op een wijziging van het nieuwe Statuut neerkomen, gelijk dit door hoofdstuk I wordt vastgesteld; dit hoofdstuk vormt, ook al wordt daarin van „bijzondere maatregelen"

gesproken, een integrerend onderdeel van het nieuwe Statuut.
De Commissie heeft zich bepaald tot de administratieve uitvoering ener statutaire regeling welke van het bevoegde gezag uitging en waarbij uiteraard met alle eisen die de fusie medebrengt rekening werd gehouden. Het is derhalve onjuist hier van een delegatie van bevoegdheden aan de Commissie te spreken.

2 — Het tweede middel

Verzoeker stelt dat verordening no. 259-68 onder voorwendsel van rationalisatie een gelegenheidswetgeving schept, die in strijd is met het algemene beginsel, dat alle ambtenaren op gelijke wijze moeten worden behandeld.
Hij meent, dat artikel 4 van verordening no. 259-68 betekent dat de Commissie om redenen van politieke opportuniteit gemachtigd wordt een statutair dienstverband te beëindigen en de statutaire waarborgen van stabiliteit der ambtelijke betrekking te schenden. In feite betreft het hier een gelegenheid om bepaalde ambtenaren onder voorwendsel van een niet bestaande rationalisatie uit de dienst te verwijderen.
Door de Commissie in staat te stellen om aldus de beginselen van rechtszekerheid te schenden heeft de Raad zijn bevoegdheid overschreden.
Verweerster antwoordt hierop, dat verzoeker zijn bewering niet adstrueert; naar haar mening heeft de rationalisatie der diensten een objectieve grondslag geschapen voor de door de Commissie te nemen maatregelen en werd deze objectiviteit bovendien gewaarborgd door de in artikel 4, paragraaf 2, van verordening no. 259-68 genoemde criteria.

3 — Het derde middel

Subsidiair stelt *verzoeker* dat de motivering van het besluit van 26 juni 1968 niet met de werkelijkheid in overeenstemming is.
Volgens hem heeft verweerster die ambtenaren ontsloeg onder voorwendsel van rationalisatie, andere voor gelijkwaardige ambten aangeworven; wat verzoeker betreft, heeft de Commissie hem ontslagen zonder te onderzoeken of hij voor benoeming in de vacature te Den Haag in aanmerking kwam.
Daar de maatregelen tot beëindiging van de dienst genomen moesten worden met het oog op de rationalisatie der diensten, moet derhalve worden onderzocht of zodanige rationalisatie inderdaad heeft plaatsgevonden.
Wat de voorlichtingsdienst betreft — die reeds gemeenschappelijk was — stelt hij vast, dat drie nieuwe afdelingen werden gecreëerd, waardoor het aantal ambtenaren na de fusie steeg van 118 tot 173. Volgens hem heeft een werkelijke rationalisatie niet plaatsgevonden en de Commissie zal mitsdien moeten bewijzen dat er in het kader van de herstructurering en de uitbreiding van het ambtenarencorps geen mogelijkheid gegeven was verzoeker opnieuw in te delen.
Het ontbreken van deze mogelijkheid, aldus verzoeker, komt des te onwaarschijnlijker voor daar enkele weken vóór het bestreden besluit een reeks van A 3 en A 4-A 5 ambten (gepubliceerd in de Personeelskoerier) vacant werden verklaard. Verzoeker meent dan ook dat zijn overplaatsing niet onmogelijk was. Dit geldt met name voor de post te 's-Gravenhage waarvoor hij bijzonder geschikt was, terwijl een periode van aanpassing niet noodzakelijk kon worden geacht, zulks gezien de volgende omstandigheden: de te 's-Gravenhage te vervullen taken waren vergelijkbaar met die waarmede verzoeker te Luxemburg was belast, gelijk deze werden omschreven in een nota aan de Heer Rabier, (bijlage I tot de repliek), terwijl voorts uit de ten aanzien van verzoeker gegeven beoordelingen blijkt, dat hij ten volle aan de gestelde eisen beantwoordde.
Verweerster heeft echter verzoekers sollicitatie naar de post te 's-Gravenhage zelfs niet onderzocht. Het is een petitio principii uit het enkele feit, dat verzoeker daarop niet werd benoemd, af te leiden dat dit onderzoek wél heeft plaatsgevonden. Het bewijs van een vergelijkend onderzoek werd dus niet geleverd.
Verweerster antwoordt hierop, dat men niet mag verwachten, dat in de motivering van het bestreden besluit expliciet iedere denkbare andere oplossing wordt onderzocht, ook al spreekt het vanzelf, dat de Commissie wel degelijk alle andere mogelijkheden heeft overwogen.
Zij insisteert op de grenzen van 's Hofs bevoegdheid bij de toetsing der waardeoordelen welke de Commissie geroepen is te geven. Zij meent niettemin de door verzoeker aangevoerde

specifieke argumenten als volgt te kunnen weerleggen:

1. Ten aanzien van het argument, dat enkele weken vóór het bestreden besluit meerdere posten A 3 en A 4-A 5 vacant werden verklaard, merkt verweerster op, dat verzoeker slechts een bepaalde „indruk" tracht te wekken. Van haar kan niet worden verlangd, dat zij voor elk afzonderlijk geval aantoonde, dat verzoeker voor een vacante post minder geschikt was. De veeleisende taak waarvoor de Commissie zich toen gesteld zag, het feit dat de door verzoeker zelf genoemde posten kennelijk niet met zijn bekwaamheden overeenstemden, alsmede de onmogelijkheid een waardeoordeel tot in alle details te rechtvaardigen, wettigen eerder het vermoeden dat de rationalisatie in ernst ter hand werd genomen.

2. Op het argument dat bij de voorlichtingsdienst de personeelssterkte werd opgevoerd, antwoordt verweerster, dat een herstructurering, die niet tot een vermindering van het aantal ambten voert, daarom rationalisatie nog niet uitsluit. Zij merkt op, dat het nieuwe organigram minstens vijftien A-posten bevat, bezet door personen die voorheen als hulpfunctionarissen, dan wel als experts op contractuele basis werkzaam waren. Voorts heeft het nieuwe Directoraat-Generaal bepaalde werkzaamheden aangetrokken, welke voordien door een andere dienst werden verricht (onder meer bepaalde activiteiten op het gebied van documentatie en analyse bij de E.G.K.S.). De zogenaamde aanwas van 50 tot 58 A-ambtenaren betekende in feite dus een inkrimping; de sektor voorlichting werd dus wel degelijk gerationaliseerd.

3. Wat ten slotte het argument betreft, dat verweerster verzoekers sollicitatie naar de post te Den Haag niet zou hebben onderzocht, meent zij dat de gehele gang van zaken het vermoeden van het tegendeel wettigt. De Commissie zou zich voor een vrijwel onmogelijke opgave gesteld zien, indien verzoekers argument inzake de bewijslast werd gevolgd.

Verweerster wijst er met nadruk op, dat voor de post te 's-Gravenhage geheel andere bekwaamheden worden vereist dan voor die te Luxemburg; de nota aan de Heer Rabier (bijlage I tot de repliek) doet zien dat verzoekers ervaring meer op het terrein der E.G.K.S. ligt dan op Euratom- of E.E.G.-plan, hetgeen voor Den Haag werd geëist. En ten slotte: de oriënterende gesprekken, in de winter 67-68 gevoerd, kunnen de beleidsvrijheid van de Commissie in genen dele beperken.

4 — Het vierde middel

Verzoeker stelt, dat de bestreden handelingen op louter formele motieven berusten, zonder dat de feiten worden vermeld die de besluiten kunnen rechtvaardigen, zulks hoewel de gronden nauwkeurig hadden moeten worden aangegeven, ten einde de betrokken ambtenaar in staat te stellen om de juistheid daarvan na te gaan en het Hof om zijn controle uit oefenen. Naar zijn mening moet de procedure van artikel 4, paragraaf 2, van verordening no. 259-68 op één lijn gesteld worden met die van artikel 29 van het Statuut. Het Hof zal dus twee punten moeten toetsen :

a) het besluit tot beëindiging van de dienst: hoe werden de criteria vastgesteld en hoe werden zij toegepast ?
b) de procedure van benoeming : hoe werden de hoedanigheden van verzoeker vergeleken en beoordeeld ?

In het kader van de procedure van artikel 4 van verordening no. 259-68 meent verzoeker er recht op te hebben om te vernemen hoe de in dit artikel bedoelde lijst, die het resultaat vormt van een vergelijking, werd vastgesteld, hoe de keuze werd bepaald en of de criteria niet alleen op zijn geval, doch ook op de ambtenaren die gehandhaafd bleven werden toegepast en in welke mate.

In het onderhavige geval heeft de Commissie evenwel geen enkel bewijs van een objectieve beoordeling bijgebracht. Het besluit van 26 juni berust toch in feite op de overweging, dat het, gezien verzoekers leeftijd niet dienstig voorkwam hem tewerk te stellen in een ambt A 3, hetwelk een andere opleiding eist dan die waarover hij beschikte en die een periode van aanpassing aan het nieuwe ambt nodig deed voorkomen.

Deze zeer algemene beoordeling is misschien voor een groot aantal vacante posten gerechtvaardigd, doch niet voor alle. Zij mist iedere waarde voor vacante posten bij de Pers- en Voorlichtingsdienst, omdat het daar uitsluitend om een bevordering of overplaatsing ging.

De brief van 31 oktober 1968, ten slotte, is slechts een eenvoudige bevestiging van het besluit van 26 juni 1968.

Verweerster antwoordt, dat de tekst van het besluit van 26 juni integendeel een volledige redengeving inhoudt, waarin bijvoorbeeld naar verzoekers gezinsomstandigheden en zijn leeftijd wordt verwezen. Bovendien heeft zij in haar brief van 31 oktober 1968 alle in de overwegingen betrokken factoren genoemd.
Zij verwijst bovendien naar 's Hofs rechtspraak met betrekking tot de mate van specificiteit der motivering en de controle daarop (Leroy/E.G.K.S., 5.12.1963, Jurisprudentie, deel IX, blz. 426; Raponi/E.E.G., 8 juli 1965, Jurisprudentie, deel X, blz. 287).

5 — Het vijfde middel

Verzoeker stelt, dat de bestreden besluiten een schending inhouden van de algemene rechtsbeginselen inzake de motivering van bestuurshandelingen en voorts van het Statuut der ambtenaren, meer in het bijzonder artikel 29, daar verzoekers sollicitatie naar de post te 's-Gravenhage zonder motief werd afgewezen, hoewel hij — evenals iedere andere ambtenaar — mocht verlangen, dat zijn verdiensten en bekwaamheden behoorlijk en objectief met die van de andere candidaten zouden worden vergeleken.
De aangevoerde overwegingen werden eerst in het verweerschrift, dat van latere datum is dan het besluit, ingeroepen ten einde dit alsnog te rechtvaardigen.
Bedoelde overwegingen zijn bovendien onvoldoende. Verzoeker vertegenwoordigde de directeur van de Gemeenschappelijke Dienst te Luxemburg en was derhalve de meerdere van de ambtenaren van die dienst. Hij had de verantwoordelijkheid voor de bezoeken en stages te Luxemburg, moest de contacten met de hoofdredacteuren der Nederlandse kranten onderhouden en had bovendien een deel van het werk van het bureau te Den Haag voor zijn rekening genomen. Het bewijs is dus niet geleverd, dat verzoeker de nodige bekwaamheden miste om met de leiding van bedoeld bureau te worden belast.
Verweerster verwijst naar haar antwoord op het derde en vierde middel, daar het onderhavige middel naar haar oordeel geen eigen inhoud heeft.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het beroep strekt tot nietigverklaring van de beschikking van 26 juni 1968 waarbij de Commissie ten aanzien van verzoeker een maatregel tot beëindiging van de dienst heeft genomen, alsmede tot nietigverklaring van de stilzwijgende afwijzing : a) van zijn administratieve klacht tegen voornoemd besluit en b) van zijn beweerdelijke sollicitatie naar de post van Hoofd van het Voorlichtingsbureau te 's-Gravenhage van 14 juni 1968 en ten slotte tot nietigverklaring van de uitdrukkelijke afwijzing van voormelde administratieve klacht bij brief van de Voorzitter van de Commissie van 31 oktober 1968;

2 dat met het beroep voorts wordt gevorderd dat voor recht zal worden verklaard dat verzoeker ambtenaar van de Europese Gemeenschappen is gebleven en dat aan de Commissie zal worden bevolen, zijn geldelijke en statutaire situatie naar behoren te herstellen;

A — Ten aanzien van de ontvankelijkheid

3 Overwegende dat het beroep voorzover het strekt tot nietigverklaring der stilzwijgende afwijzing van verzoekers klacht zonder voorwerp is geraakt, daar bedoelde klacht bij brief van de President van de Commissie van 31 oktober 1968 uitdrukkelijk werd afgewezen;

4 dat het beroep eveneens niet ontvankelijk is voor zover het is gericht tegen voormelde brief van 31 oktober 1968, daar deze laatste de, eveneens met het beroep bestreden, beschikking van 26 juni 1968 zonder meer bevestigt;

5 Overwegende dat het beroep bovendien niet ontvankelijk is voor zover het gericht zou zijn tegen de stilzwijgende afwijzing van verzoekers sollicitatie naar het ambt van Hoofd van het Voorlichtingsbureau te 's-Gravenhage;

6 dat toch op dat tijdstip geen ambt vacant was verklaard en het achterwege blijven van een antwoord van de Commissie onder die omstandigheden niet als een stilzwijgende afwijzing kan worden aangemerkt;

7 dat evenwel de door verzoeker op dit punt aangevoerde gronden mogelijk van belang kunnen zijn voor de beslissing inzake de wettigheid van de beschikking tot beëindiging van de dienst;

8 dat deze mitsdien zullen worden behandeld bij het onderzoek van de tegen die beschikking voorgedragen grieven;

9 dat evenmin ontvankelijk is het verzoek om te gelasten dat verzoekers statutaire en geldelijke situatie door de Commissie naar behoren zal worden hersteld;

10 dat het, ingeval van nietigverklaring, aan de Commissie zou staan om de nodige maatregelen ter uitvoering van het arrest te nemen;

11 dat het beroep tot nietigverklaring, voor zover gericht tegen het besluit van 26 juni 1968, ontvankelijk is, daar de beroepstermijn ingevolge het administratief beroep van 15 juli 1968 nog niet was verstreken;

12 dat het voor het overige niet ontvankelijk is;

B — Ten principale

Eerste middel

13 Overwegende dat verzoeker zich met het eerste middel allereerst keert tegen hetgeen hij als de wettelijke grondslag van de bestreden beschikking beschouwt en daartoe stelt dat de Commissie niet bevoegd was dit besluit te nemen nu de aan haar in bijlage I tot het Fusie-verdrag van 8 april 1965 verstrekte delegatie van bevoegdheden met de Verdragen, en in het bijzonder met het Verdrag tot oprichting van de E.G.K.S., in strijd is;

14 Overwegende dat bijlage I tot het Fusieverdrag, welke evenals het Verdrag door de gevolmachtigden der Lid-Staten werd ondertekend, de Commissie uitnodigt de nodige maatregelen te treffen om de rationele inrichting van haar diensten in verband met de fusie der executieven te volbrengen en haar daartoe een termijn stelt;

15 dat dit aan de Commissie verleende mandaat evenwel geen enkele uitbreiding inhoudt van de bevoegdheden welke zij reeds aan de Verdragen ontleende, hetgeen blijkt uit de nadere bepaling dat zij de haar opgedragen taak „in het kader van haar verantwoordelijkheden" diende te verrichten;

16 dat de Commissie derhalve tot taak had de rationalisatie der diensten te ondernemen in het kader van het personeelsstatuut der Gemeenschappen gelijk dit toen bestond dan wel, nadien, door de Raad — die daartoe krachtens artikel 24 van het Fusieverdrag alleen bevoegd is — zou worden gewijzigd;

17 dat zij voorts krachtens ditzelfde artikel 24 op dat stuk aan de Raad voorstellen tot het opstellen van een nieuw Statuut moest doen;

18 dat overigens niet is betwist dat de bestreden beschikking een toepassing vormt van artikel 4 der verordening no. 259/68 betreffende het Statuut van de ambtenaren der Europese Gemeenschappen;

19 dat bijlage I tot het Fusieverdrag geen enkele delegatie van bevoegdheid bevatte en dat de bestreden beschikking werd genomen ter uitvoering van het Statuut van de ambtenaren gelijk dit door de Raad — het terzake bevoegde orgaan — werd vastgesteld;

20 dat dit middel derhalve in zijn eerste onderdeel moet worden verworpen;

21 Overwegende dat verzoeker voorts stelt dat artikel 4 van verordening no. 259/68 onwettig is en derhalve niet tot grondslag van het bestreden besluit kan dienen, daar het een onregelmatige delegatie van verordenende bevoegdheden aan de Commissie zou bevatten;

22 Overwegende dat krachtens artikel 24 van het Fusieverdrag de Raad het Statuut van de ambtenaren der Gemeenschappen moet vaststellen;

23 dat hij daarbij uiteraard rekening moest houden met hetgeen in verband met de fusie der executieven geboden voorkwam;

24 dat hij in deze eisen met name heeft voorzien met de bepalingen van hoofdstuk II der verordening no. 259/68 getiteld : „Bijzondere maatregelen";

25 Overwegende dat de Raad door aan de Commissie bevoegdheid te verlenen om, met name krachtens artikel 4 der verordening no. 259/68, de individuele maatregelen tot beëindiging van de dienst als gevolg van de rationalisatie en de vermindering van de personeelssterkte te nemen, geen verordenende bevoegdheden heeft gedelegeerd, doch haar de concrete toepassing heeft opgedragen van de regels die hij — binnen de grenzen der hem door het Verdrag toegekende bevoegdheden — bij deze verordening heeft gegeven;

26 dat het middel in zijn tweede onderdeel niet is gegrond;

Tweede middel

27 Overwegende dat verzoeker, bij wijze van exceptie van onwettigheid, de Commissie verwijt dat zij met de verordening no. 259/68 „een gelegenheidswetgeving, of, beter gezegd, de gelegenheid om bepaalde ambtenaren onder voorwendsel van een niet bestaande rationalisatie uit de dienst te verwijderen" heeft geschapen;

28 dat hij evenwel geen enkel gegeven tot staving van deze mening heeft aangevoerd;

29 dat dit middel moet worden verworpen;

Derde middel

30 Overwegende dat verzoeker stelt dat de motivering der bestreden handelingen van zuiver formele aard is zonder dat daarin de feiten, welke die beslissingen zouden kunnen rechtvaardigen, worden vermeld en zonder dat wordt duidelijk gemaakt op welke wijze de lijst der ambtenaren, die door de maatregelen tot beëindiging van de dienst werden getroffen, werd opgesteld;

31 Overwegende dat krachtens artikel 25 van het Statuut van de ambtenaren iedere nadelige beslissing met redenen moet worden omkleed;

32 dat aan dit vereiste is voldaan wanneer op duidelijke en ondubbelzinnige wijze blijkt van de gronden waarop de nadelige beslissing berust;

33 dat in casu de beschikking van 26 juni 1968 een reeks van gegevens noemt, zoals leeftijd, beroepservaring, beoordeling, gezinsomstandigheden, waarop — nu het door verzoeker beklede ambt uit het organigram was verdwenen — acht werd geslagen bij de motivering van het besluit hem niet op een andere A/3 post te herplaatsen en bijgevolg te zijnen aanzien de bestreden maatregel te nemen;

34 dat van de Commissie niet, gelijk verzoeker verlangt, mag worden geëist, dat zij bovendien nader zal verklaren hoe zij verzoeker beoordeelde in verhouding tot elk der overige ambtenaren van zijn rang die niet door een besluit tot beëindiging van de dienst werden getroffen;

35 dat zodanige vergelijkingen ingewikkelde waardeoordelen inhouden met betrekking tot individuele gevallen en dat zij in de overwegingen van de bestreden beschikking niet dienden te worden opgenomen, noch ook aan de betrokkene medegedeeld;

36 dat het middel derhalve niet is gegrond;

Vierde middel

37 Overwegende dat verzoeker stelt dat de bestreden beschikking willekeurig is en in werkelijkheid niet door de eisen van de rationalisatie der diensten wordt gemotiveerd;

38 dat volgens hem in de loop van de aan het besluit voorafgaande weken verschillende A/3 en A/4 posten vacant zouden zijn verklaard;

39 dat bij het Directoraat-Generaal Voorlichting het aantal ambten als gevolg van de fusie zelfs zou zijn verhoogd;

40 dat, ten slotte, de Commissie nimmer objectief de mogelijkheid zou hebben onderzocht verzoeker op een andere post bij de Voorlichtingsdienst te benoemen en meer in het bijzonder op die van Hoofd van het Bureau te 's-Gravenhage;

41 Overwegende dat, al schrijft artikel 4 van verordening no. 259/68 de Commissie nauwkeurige regels voor ten aanzien van de opstelling der in dat artikel bedoelde lijst, het haar toch een zekere vrijheid laat bij de beoordeling van de mérites van elk afzonderlijk geval;

42 dat, zo het Hof zijn beoordeling niet in de plaats van die der Commissie mag stellen, het wél bevoegd is om te onderzoeken of de litigieuze beschikking werd genomen rekening houdend met de in artikel 4 van verordening no. 259/68 opgesomde criteria en met het oog op een rationalisatie der diensten;

43 Overwegende dat verweerster in haar geschrift van 26 juni 1968, na feitelijke vaststellingen betreffende verzoekers leeftijd, gezinsomstandigheden en beoordelingen,

de maatregel tot beëindiging van de dienst rechtvaardigt met de overweging dat het door verzoeker beklede ambt niet meer in het organigram voorkomt;

44 dat zij haar besluit hem niet in een andere A/3 functie tewerk te stellen rechtvaardigt door nader te verklaren dat voor zodanige tewerkstelling een andere ervaring vereist is dan die waarover verzoeker beschikt en dat daartoe een, gezien zijn leeftijd weinig wenselijke, periode van aanpassing aan de nieuwe taken nodig zou zijn geweest;

45 dat uit dit besluit blijkt dat de Commissie rekening heeft gehouden met de in artikel 4 der verordening no. 259/68 genoemde criteria;

46 dat daaruit voorts blijkt dat de Commissie, na de opheffing van verzoekers ambt te hebben vastgesteld, de mogelijkheid heeft onderzocht hem te herplaatsen op een der andere posten die vacant waren, of zouden worden, en dat zij een negatief oordeel heeft uitgebracht aangaande verzoekers geschiktheid tot het bekleden van die ambten;

47 dat derhalve de omstandigheid, dat een aantal ambten vacant zou zijn geweest, het litigieuze besluit tot beëindiging van de dienst niet vermag aan te tasten;

48 dat, ten slotte, het door verzoeker ingeroepen feit dat het aantal posten bij het Directoraat-Generaal Voorlichting in verhouding tot het aantal posten bij de oude dienst zou zijn toegenomen — een geringe toename overigens — niet afdoet aan de omstandigheid dat verzoekers ambt was opgeheven in dier voege dat zijn eventuele herplaatsing in elk geval afhing van een door de Commissie nopens zijn geschiktheid te geven beoordeling;

49 dat het middel derhalve niet is gegrond;

Ten aanzien van de kosten

50 Overwegende dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;

51 dat ingevolge de bepalingen van artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

52 dat echter ingevolge de bepalingen van artikel 70 van genoemd Reglement in de beroepen, aanhangig gemaakt door ambtenaren en personeelsleden der Gemeenschappen, de door de instellingen gemaakte kosten te haren laste blijven;

Gezien de processtukken;
Gehoord het Rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord partijen in haar pleidooien;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap;
Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

rechtdoende :

1. **Verwerpt het beroep als zijnde ongegrond voor zover het strekt tot nietigverklaring van het besluit der Commissie van 26 juni 1968 en, voor het overige, als zijnde niet ontvankelijk;**
2. **Verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten draagt;**
3. **Verwerpt het meer of anders gevorderde.**

Aldus gewezen en ondertekend te Luxemburg op twee juli negentienhonderdnegenenzestig.

Mertens de Wilmars Donner Monaco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting, gehouden te Luxemburg op twee juli negentienhonderdnegenenzestig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer
J. Mertens de Wilmars